

Za nocí dívám se do duší lamp.
Nikdo netuší, jak hluboký strach
tam je schován,
izolován.

Za nocí bílých mám strach z černých dní.
Pocity sdílím jen s popsanou zdí.
Tam jsem schován,
archivován.

Ale něco mi říká, že svět se mě týká.
Na světlo si zvykám a venku je den.
Něco mi říká, že ve mně je síla
nepadat dolů, ale vypadnout ven.

Padnout a vstát,
vstát zas a jít.
Co chci, to udělám
a nebudu se ptát.
Padnout a vstát,
vstát zas a jít.
Co chci, to udělám
a nebudu se bát!

Za nocí tichých jak je oceán,
obálka prázdná jsem a bezcenná.
V ní jsem schován,
zpacifikován.

Za nocí smutných se někdy vydám
ke starým hrobům, k pyramidám.
Tam jsem schován,
mumifikován.

Ale něco mi říká, že svět se mě týká.
Na světlo si zvykám a venku je den.
Něco mi říká, že ve mně je síla
nepadat dolů, ale vypadnout ven.

Padnout a vstát,
vstát zas a jít.
Co chci, to udělám
a nebudu se ptát.
Padnout a vstát,
vstát zas a jít.
Co chci, to udělám
a nebudu se bát!

Padnout a vstát,
vstát zas a jít.
Co chci, to udělám
a nebudu se ptát.
Padnout a vstát,
vstát zas a jít.
Co chci, to udělám
a nebudu se bát!